

14 — Đavolski dobra novinska patka

Primerak šestolisnog Massachusetts Moon-a od 29. februara 1693. godine stigao je brzom poštom, pravo kroz prozor. Raznosači novina postaju sve uposleniji, neprecizniji, biciklikordi sporiji, kućni pragovi dalekiji, pomislio bi čovek od razuma.

Prvo što ti padne na pamet u takvoj jutarnjoj idili, koja bi jedino mogla da se nastavi kafom sa penom od strihnina, je da si nekome učinio nešto nažao. Poslužio pečenje trogodišnjeg deteta na vlastelinskom partiju, napravio pa abortirao plod komšijinoj ženi, zarivao zube u karotide seoskoj stoki, lumpovao sa gospodinom Đ., šta li?

Iako mi ni jedna od ovih aktivnosti nije strana, o tako mi zardalih, krvavih makaza za presecanje pupčanih vrpce, već izvesno vreme se uzdržavam. Ne želim da radim to, želim da živim normalno i uspevam u tome.

Radim kao sveštenik.

Crkva je puna mraka i ne vidim nikakve tragove. Ne vidim ni bogobojažljive seljane. Svi grehovi su im isti i svi kao da govore uglas, istim monotonim glasom. Svi su grešni. Sveti Tanatos Ramazzoti ne reče „ne pomisli da ubiješ“, umesto kompromisnog „ne ubij“. Klasična devalvacija jednog smrtnog greha. Dokaz da je mnogo duhovitiji od brata mu Erosa.

Razmotah upakovanu ciglu, poklon posut komadićima stakla i onako samo u papučama zavalih se u udobnost fotelje svaki čas menjajući kompas svog poluukrućenog penisa, Uskoro počeh da ga koristim za okretanje stranica. Veštičica sa duplerice je učinila svoje. Hvala glavnom uredniku, godpodinu Đ. na ukusu koji se ne sme dovesti u pitanje.

Sportska strana je govorila o pobednicima u preskakanju lomača, nova olimpijska disciplina je bila takva da se istovremeno odsecala glava gorućem.

Naravno, novine sam čitao unazad od sporta, ne zbog mačizma (na isti način sam čitao i beletristiku), već kako bih ikako mogao da

razumem pravo značenje. Na prvoj strani junakinje dana su bile tri žene: Sarah Goode, Sarah Osborne i Tituba.

Na njih mi je odmah splasao. Što se mene tiče to bi bio krunski dokaz da nisu učinile ono za šta se u članku optužuju, nema tu ni V od Veštice.

Prelistavši svih 666 stranica šestolisnih novina, odahnuo sam, ova cigla nije bila protest, niti provokacija. Neko se samo šalio sam-nom. Prestupnici najbolje znaju koja je godina prestupna (dan više za zločin); dakle ja sam dobro znao da 29. februar ove godine postoji onoliko koliko postoje kopita na mojim nogama u ovo krizno vreme. NULA dragi hrišćanski sudski pedikiru.

Međutim, nije da nisam čuo za ova imena. Crkvenjak bi ih stalno terao sa porte gde su prosile.

Dronjave beskućnice pokušavale su na sve načine da prežive. Nepostojeći talenat svake od njih, osim ako se u perversnu nadarenost ne računa užasan smrad gangrena, ispadajući zubi i trokrake bradavice iz kojih su cedile gnoj na radost školske dece, nije bio unosan posao. Nažalost, ništa slično vitkim, crvenokosim devama sa

grančicom kukute i oleandra u nežnim šakama. Ništa slično tadašnjim doktorkama u belim ili crnim uniformama od jarčevog lateksa na duplerici.

Ležale bi na stepeništu kao zarazni otirači pred ulazom u crkvu, iz daljine podsećale su na bačeno krzno kužnih pacova izjedeno krečom. Najpre su ih optuživali za smanjenje posećenosti crkvenih šou-programa. Kako da se pošten čovek ispovedi u tolikom smradu? Zar greh sam po sebi nije dovoljno smrdljiv. Naročito su bili osetljivi oni sa mirišljivim grehovima. Mirisnim poput grobljanskog cveća na kišan dan.

Meni su bile drage, jer plemenita dokolica je vhunski domet za jednog sveštenika, Gospodina DJ. Prava nirvana, što bi rekli jeretici.

Nisu smetale ni majmunima koji posećivahu crkvu u sve većem broju. Sa njima sam se družio po ceo dan, prekraćujući svojih 9 do 17. Nabavio sam im bakarni kotao, jer su bili vrhunski kuvari. Specijalitet klin-čorba ide ovako: kreveljeći se i nezgapno se odbijajući svojim preterano dugim rukama majmuni su kotao punili vodom i ložili vatru. Onda bi krenuli u pozajmice: prvo bi tražili klinove kojih

je bilo napretek. Dželite su uvek uspevali da prevare. “Hajde da vidimo tu njihovu klin-čorbu”, govorili bi otkidajući gvozdene, kljunaste klinove sa greda na kojima su doskoro visili kažnjenici koji su izazivali epilepsiju kod gospodske dece, na kojima će sigurno visiti i naše mučenice. Tada je padavica bila đavolsko delo. Vekovima kasnije biće to isto, pokazali su mi na površini kotla punog vode. Ostale sastojke čorbe, majmuni su žickali, krali ili eleganto uzimali primenjujući hipnozu. Ono što bi im rado davali bila su raskomadana tela osuđenih na klin. Aromatično bilje brali su na porti crkve: Sarah officinalis, Sarah purpurea i Tituba species. Zaista, poput biljaka, žene su ispuštale hiper- ili hiposonične vapaje, koje niko nije mogao da čuje. Pre otprilike godinu dana su nestale bez traga.

„Čekaj, danas je 28. dan perioda borovog drveta, rođendan Prijatelja Đ.“, upalila mi se lojanica istovremeno sa primanjem parčeta papira iz dlakave, grube šake koja me je pride i prekomerno

stisnula. Majmunoliki kurir je potom nastavio sa mešanjem ručka, nabirući čelo kao da piše matematičke jednačine po površini kipuće vode. Pisalo je: „Vidimo se predveče u krčmi kod Marijane, častim!“ Urednik Đ. u potpisu.

Neko je rekao da se nikada nije dogodilo ono što nije zapisano. Sa druge strane nije i neće se dogoditi ni ono što je napisano, pogotovo ako je to štampao Majstor Tabloida Đ. Pogotovo na nepostojeći dan 29. februar 1693.

Đ. me je već čekao i prelistavao neku knjigu. Krčma je bila niska, zdepasta i podrazumevala prisnost sudaranja, dodirivanja i prosi-panja pića. Marijana je odmah ponudila svoj dekolte kao aperitiv, Đ. je izgledao pripit.

- Sedi druže, da li si znao da postoji knjiga o odgajanju mladih kopitara? Danas imaš sve i na svaku temu ugoB hvala! Postao sam tata jednog malog! reče ponosno.

- Čestitam dragi!

- Čekaj da ti ga pokažem, reče i naruči bokal vode.
- Vidi kako je sladak, izgleda starije od mene, pravi mudrica.

Na površini bokala pojavila se scena sa bebom Đ. u purpurnoj odeždi, mamom Marijanom sa još konveksnijim dekolteom i tri dadi-lje: Sara1, Sara2 i Tituba. Zabavljale su mešak koji je upakovan kao beba Đ. cedeći iz svojih trokrakih bradavica fluorescentno-zelenu tečnost. Beba se smejala pomeranjem kopita i ispuštanjem zvuka koji je ličio na ispumpavanje gajdi grudnog koša tek zaklane životinje.

Svaka srećna porodica ne liči jedna na drugu, Bogu hvala. Da to ne znam izbacio bih iz centrifuge želuca sve što sam ikada pojeo, sve do majčinog mleka. Sveštenička šljaka me je pripremila za ovo i sakrila sav užas na licu . Uskoro sam se pribrao i nostalgично rekao „ah, jedna srećna porodica“.

- Spasao si ih!? Kako ti je uspelo? U „današnjim“ novinama sam čitao o presudama.

- Ma samo sam napravio mali prestup u neprestupnoj godini. Sad su na sigurnom.